

Coordonator Leda Bazaar:
SHAUKI AL-GAREEB

EMILY McINTIRE

WRETCHED

Un roman din seria NEVER AFTER

Traducere din limba engleză de
ROXANA MIRICĂ

LEDA BAZAAR

PROLOG

Evelina

17 ani

DUREREA E UN LUCRU CIUDAT.

E singura emoție pe care toți pretind că o înțeleg, dar o tratează ca pe un deranj inutil.

„Timpul vindecă toate rănille, Evie.”

Mai scutește-mă!

Timpul nu vindecă nimic. Doar le oferă lucrurilor și mai mult spațiu să crească, să mocnească și să se descompună.

Mă foiesc pe bancă, iar lemnul vechi îmi zgârie pielea de pe coapse și mă face să tresar. Sora mea, Dorothy – cea care încă e în viață –, mă privește cu coada ochiului, de parcă mișcarea mea ar putea să atragă atenția nepotrivită. De parcă toți bărbații din încăperea nu s-ar uita *deja* în direcția noastră doar ca s-o vadă pe ea.

Părul ei castaniu și elastic e perfect și se leagănă într-o coadă înaltă atunci când se întoarce cu fața spre preot, ascultându-l cum trăncănește despre lucruri pe care nu le

înțelege – despre amintiri trăite și vieți care n-ar trebui uitate. Însă eu *nu-mi dezlipesc ochii* de la ea – de la ea și de la părul ăla enervant, castaniu și săltăreț.

Mă mănâncă palmele de nerăbdare să mă întind, să-i înfășor șuvițele între degete și să trag de ele până se smulg din rădăcină. Totuși, în loc să fac asta, îmi țin mâinile sub corp. Oricât de mult mi-aș dori să o strâng de gât pe Dorothy, azi nu e vorba de ea. Nu azi.

Azi e vorba de Nessa.

Nessa îmi spunea mereu că sunt sclava propriilor impulsuri, așa că, măcar pentru ea, încerc să mi le țin în frâu. La urma urmei, e slujba *ei* de pomenire.

Senzația aceea stranie îmi urcă din nou în gât.

Durerea.

Uneori curge ca valurile oceanului, alteori rămâne înțepenită, ca niște sculpturi în piatră. Acum e grea și compactă, apăsându-mă adânc în piept.

Îmi mușcă obrazul pe dinăuntru și încerc să nu mă las copleșită.

Tata își drege glasul, iar eu îmi întorc brusc privirea spre el, cum stă așezat de cealaltă parte a lui Dorothy. Mă uit la tatuajele de pe degetele lui, care se pierd pe sub mâneca tricoului. Uneori încerc să le observ mai atent, căutând indicii despre ce ar putea însemna și întrebându-mă dacă vreunul dintre ele are legătură cu mine. Cel mai probabil însă, în ultimii opt ani a murit de plictiseală într-o celulă de doi pe trei și i s-a părut o idee bună să-și tatueze ceva pe piele.

Mă privește pieziș, cu tristețea impregnată în ochii de un căprui-deschis, trecuți prin prea multe. O cuprinde cu un braț pe Dorothy, iar ea își sprijină capul pe umărul lui. Nu-mi dau seama dacă în privirea lui se citește durerea

pentru pierderea Nessei sau pentru anii risipiți. Poate că nu e nici una, nici alta.

Nu că ar mai conta, de fapt.

Ne-am refăcut viața fără el, iar acum s-a întors, prefăcându-se că n-ar fi lăsat familia ruinată, fără sprijin, atunci când a comis niște greșeli stupide.

Astăzi e cald și, chiar dacă miezul verii în Kinland, Illinois, nu-i chiar de nesuportat, în clipa asta simt că ard de vie. Îmi plimb privirea prin încăpere, observând inițialele cioplite la întâmplare și zgârieturile care brăzdează băncile din lemn într-o nuanță deschisă. Razele de culoare ce se revarsă prin vitralii joacă pe podelele lucioase, lăsând în urmă pete de lumină. Număr capetele care se clatină – ale celor care s-au deranjat să vină – și aleg să ignor faptul că fie ațipesc, fie şușotesc între ei, de parcă ar fi cumva potrivit să bârfești în timpul slujbei de pomenire a celei mai importante persoane din viața mea.

— Dar, mai presus de toate, Nessa Westerly a fost o femeie a familiei... a credinței, rostește preotul. Vocea lui îmi întrepruie firul gândurilor și răsună sub bolțile înalte și sub tavanul arcuit al catedralei: Și cine ar putea vorbi mai bine despre dragostea *ei* pentru amândouă dacă nu cea pe care a iubit-o mai mult decât orice... sora sa?

Inima îmi tresaltă în piept, iar unghiile mi se înfig în lemnul de sub coapse până când simt că s-ar putea rupe. *Nu știam că ar fi trebuit să vorbesc*, dar nu o s-o fac – pentru că Nessa a fost mai mult decât sora mea. Cu zece ani mai mare și cu o înțelepciune de necuprins pentru vârsta mea, ea m-a crescut de când aveam nouă ani, după ce tata a fost prins cu zece kilograme de cocaină pe locurile din spate ale unui avion de marfă și aruncat în închisoare. De fapt, avea grijă

de mine cu mult înainte să se întâmple asta. Gâtul mi se încleștează în timp ce mă întreb ce naiba o să fac acum, când ea nu mai e.

Un gând fugar îmi trece prin minte: sunt curioasă dacă mama o să-și arate fața aia vicleană, dacă știe măcar că fiica sa cea mare e moartă sau că bărbatul pe care pretindea că îl iubește – apoi l-a abandonat – e din nou liber. Îmi alung gândul, hotărându-mă să-mi imaginez altceva: că e moartă și că deja putrezește. Așa ar merita, pentru că ea a sărit prima din barcă, imediat ce tata a fost închis.

Îi mai arunc o privire piezișă lui Dorothy, cu ochii mijiți, și o văd cum își șterge lacrimile cu o batistă. De parcă ar avea vreun drept să fie tristă. O ura pe Nessa.

Sinceră să fiu, mă urăște și pe mine, dar cu sora noastră era altceva. Ceva mai exploziv. La început a fost doar gelozie pură. Nessa era cea mai mare și cea mai frumoasă – le atrăgea atenția tuturor doar prin simpla prezență. Iar Dorothy era... mereu pe locul doi. Sindromul copilului mijlociu în toată splendoarea.

Când tata a fost închis, ultimele lui cuvinte pentru Nessa au fost „să-l facă mândru”. Niciun cuvânt pentru Dorothy... și nici pentru mine. Asta a schimbat-o. Invidia s-a amplificat și s-a transformat în ură, iar copilul ursuz de altădată s-a transformat în „femeia ideală” – cu traume de la părinți adânc înrădăcinate.

Ar fi fost o actriță excelentă, la cât de bine își joacă rolul.

Inspir adânc, încercând să-mi alung amintirile. Mă pregătesc să mă ridic, dar, înainte să apuc să-mi îndrept picioarele, Dorothy mi-o ia înainte. Se ridică și mă împinge ușor în timp ce se strecoară printre bănci, pășind în mijlocul culoarului. Abia dacă îmi aruncă o privire, dar ochii îmi ard

în timp ce o urmăresc cum înaintează spre altar, cu coada aia castanie *afurisită* fluturându-i și cu tocurile argintii țăcănind sec în podeaua de lemn.

Strâng atât de tare din dinți, încât simt durerea în măsele, dar nu-mi dezlipesc privirea de la picioarele ei.

Pantofii Nessei.

Doamne, ce scorpie!

Da... durerea e un lucru ciudat.

Dar și furia e la fel.

Iar eu sunt *furioasă*.

Sunt furioasă pe Nessa pentru faptul că s-a lăsat ucisă.

Și pe Dorothy că a ucis-o.

CAPITOLUL I

Nicholas

Șapte ani mai târziu

— CUM O CHEAMĂ? MĂ ÎNTREABĂ.

Îi arunc o privire piezișă lui Seth, urmărindu-l cum își trece degetele prin barba închisă la culoare.

— Nu e de mirare că nu mai fuți nimic cu mizeria aia de pe față, îi spun.

Îmi zâmbește larg.

— Femeile adoră mizeria asta, iar tu o dai cotită.

— *Care* femei?

— Toate alea pe care fundul tău frumușel le lasă cu ochii în soare.

Îmi face cu ochiul, se ridică și își ia geaca de piele – materialul cafeniu i se potrivește perfect cu pielea închisă la culoare –, apoi și-o aruncă peste pistolul din toc prins la șold.

— Chiar nu vrei să-mi spui?

Ridic din umeri și mă răsucesc în scaun, în timp ce pereții înguști ai cubiculumului mă strâng din ambele părți.

— Nu-mi amintesc.

— Tipic! mormăie Seth.

Din piept îmi scapă un hohot de râs.

— Știa de la început care-i treaba. Ne-am tras-o. Nu i-am cerut să se mărite cu mine.

Seth clatină din cap.

— Omule, nu cred că există cineva atât de naiv, încât să creadă că o să primească mai mult de o noapte cu tine.

Pieptul mi se strânge și mă forțez să zâmbesc. Nu se înșală. Chiar dacă mi-aș *dori*, meseria asta nu lasă loc pentru relații. Statutul de agent la Antidroguri vine la pachet cu riscuri. Cu greu reușesc s-o protejez pe sora mea. Oricine altcineva ar fi doar o povară de care n-am niciun chef.

— Nu te enerva pe mine doar pentru că refuz să intru în vreo poveste siropoasă cu emoții inventate!

Seth ridică o sprânceană.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Dragostea, îi răspund, ridicând din umeri. E o prostie. Doar o reacție chimică pe care oamenii se prefac că o transformă în ceva mai profund.

— Cum zici tu, frate! râde Seth. Vrei să mâncăm ceva?

Îmi plimb ochii peste rândurile de birouri cenușii identice întinse pe o mochetă de un albastru șters.

— Nu, șefu' vrea să vorbească cu mine.

Seth îmi urmărește privirea până când ajunge la ușa închisă a biroului lui Galen, supervizorul diviziei noastre din Chicago.

— Ce vrea?

— Probabil că mă pune iar s-o fac pe bona. Dumnezeu știe de când n-am mai fost pus să lucrez la un caz adevărat!

Colțul gurii i se curbează într-un rânjet.

— Poate că n-ar fi trebuit să ți-o tragi cu fiică-sa.

Oftez și îmi trec palmele peste față.

— A fost o *singură* dată. Și habar n-aveam că e fiică-sa.

Seth izbucnește în râs, iar eu mă încrunt și îi arunc un pix de pe birou, la nimereală, direct în cap. Sincer, chiar e nesimțit că se bucură de ghinionul meu.

Ușa biroului șefului din fața încăperii se deschide brusc, iar noi ne întoarcem simultan spre sursa zgomotului. Râsul lui Seth se oprește instantaneu. Își îndreaptă spatele și își drege glasul. Îl privesc și rânjesc ironic.

Un căcăcios.

Întotdeauna i-a fost frică de șefu', oricât i-aș fi zis că e doar gura de el. Suntem amândoi agenți aici de aproape un deceniu, iar el tot se comportă ca un boboc ieșit de pe băncile academiei, de parcă urmează să-l dea afară. Totuși, nu oricine ajunge să fie agent de teren – trebuie să-ți câștigi locul. Tocmai de-aia ador meseria asta: nu ți se oferă nimic de-a gata, iar când lucrez sub acoperire, *simt* că schimb cu adevărat ceva în lume. Cu fiecare traficant nenorocit scos de pe străzi, vina că mi-am dezamăgit propria familie se mai estompează un pic.

— Woodsworth.

Vocea lui Galen e aspră. Îi fac cu ochiul lui Seth, apoi mă ridic și pornesc spre biroul lui, simțind cum privirea șefului mă arde la fiecare pas. Nu e niciun secret faptul că mă detestă și că vrea să mă scoată din divizie – și, odată cu asta, din viața lui. Totuși, indiferent ce simte el, eu trăiesc pentru meseria asta și sunt cel mai bun în ceea ce fac.

Mă trântesc pe scaunul rigid și cenușiu din fața biroului și îmi las ochii să alunece peste fotografiile înrămate cu nevastă-sa și cele trei fiice. Scula mi se strânge în pantaloni când o zăresc pe Samantha zâmbind, cu pielea aia măslinie

perfectă și cu brațul subțire agățat de umărul surorii mai mici.

L-am mințit pe Seth. Știam foarte bine că e fiică-sa, doar că nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Așa i-a trebuit după ce m-a smuls dintr-o investigație activă și m-a aruncat la munca de birou.

Șefu' își drege glasul în timp ce trece pe lângă mine, mijind ochii și întinzând mâna ca să întoarcă poza cu fața în jos. Colțul gurii mi se ridică ușor, dar îmi țin zâmbetul în frâu și adopt un aer plictisit.

Mă ațintește cu un deget.

— Nu te mai holba la ea, jigodie!

Chicotesc și îmi ridic mâinile de parcă m-aș preda.

— Scuză-mă, șefu'!

Galen se încruntă.

— Sunt supervizorul tău, nu vreun căcat de șef, iar scuzele tale nu fac doi bani.

— Ei bine, tu ești șeful inimii mele, iar eu nu pot să fiu fericit dacă tu nu ești.

Îmi duc o mână la piept și zâmbesc.

— Haide, ți-am spus că-mi pare rău! Ce-ai mai vrea să fac?

Ochii lui întunecați se îngustează.

— Ai făcut deja *mai mult* decât trebuia.

Mă las pe spate în scaun.

— N-am făcut nimic din ce nu mi-a cerut ea.

Un zgomot ascuțit răsună în încăperea, iar șefu' își înfige degetele în blatul biroului.

— Ești concediat.

Ridic din umeri, îmi sprijin mâinile pe brațele scaunului și mă ridic.

— În regulă.

— Stai jos! *Futu-i!*

Își trece o mână peste capul ras și oftează adânc, apoi se trânteste în scaun.

— Doamne, jur că mă scoți din minți! mormăie el.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Ai voie să-i spui asta unui subordonat?

— Am o treabă pentru tine.

Brusc, *devin atent*. Mă aplec, iar zâmbetul îmi dispare.

În sfârșit!

— Ai fost vreodată în Kinland?

Îmi aruncă un dosar-plic pe birou. Sunetul lui surd îmi răsună în urechi în timp ce niște fotografii alb-negru de supraveghere alunecă dintr-o parte.

Întind mâna și le iau.

— Da, de vreo câteva ori, îi răspund cu indiferență, încercând să ignor nodul din stomac când îmi amintesc drumul de două ore dintre Chicago și Kinland pe care mama îl făcea cu mine și cu sora mea. Dar n-am mai fost de când eram copil.

Vocea îmi tremură ușor când rostesc ultimul cuvânt, iar gâtul mi se strânge. Îmi dreg glasul și încep să răsfoiesc pozele. Într-una dintre ele, câțiva oameni descarcă lăzi dintr-un camion. În alta, un bărbat mai în vârstă, cu părul cărunt dat pe spate și tatuaje de pe degete până la gât, îi zâmbește larg tipului de lângă el.

— Cine e ăla?

— Ăla e Farrell Westerly. Ai auzit vreodată de el?

Dau din cap în semn de negare.

— Irlandez-american get-beget, cu un cazier banal. A petrecut opt ani în penitenciarul Gilyken, eliberat condiționat pentru bună purtare. De câțiva ani tot reapare. Parcă tipul ăsta e *peste tot* în ultima vreme.

— Un pușcăriaș reformat? îl întreb, zâmbind.

— Nu așa sunt toți? pufnește șefu'. Conduc o operațiune în Kinland și inundă străzile cu marfa aia nouă.

Mi se strânge stomacul. Marfa „nouă” se numește Maimuța Zburătoare și face ravagii. Seamănă cu heroina, dar *nu* e chiar la fel. E al naibii de populară, ceea ce înseamnă că pretutindeni apar tot felul de imitații – încearcă să copieze produsul, dar eșuează lamentabil. Rezultatul? Tot mai multe supradoze cu droguri prost făcute.

Mijesc ochii și mă uit mai atent la poza cu cei doi bărbați.

— Ala e...?

— El e.

Răsufliu adânc și mă las pe spate în scaun, recunoscând părul roșcat-aprins și statura masivă.

— Ezekiel O'Connor.

Stomacul mi se întoarce pe dos în timp ce las pozele la loc pe biroul șefului. Ezekiel e bine cunoscut în cercurile noastre. Tătl lui, Jack O'Connor, era un nume greu în Chicago – regele mafiei irlandeze. Nemilos. Asta până când rețeaua lor a fost destructurată, iar Jack a fost omorât în închisoare, unde își ispășea pedeapsa pentru o listă întregă de infracțiuni.

— Și atunci, ce vrei... să fac puțină recunoaștere?

Ochii i se îngustează.

— Vreau să intri acolo și să le găsești furnizorul. Dacă prindem peștele cel mare, îi tragem pe toți după el. N-am de gând să-mi văd anii buni de muncă risipiți. I-am vânat o viață întregă. Nu voi lăsa mafia irlandeză să revină cu fețe noi, într-un loc nou, convinși că pot să pună din nou mâna pe tot.

Ridic din sprâncene, uimit.

— Sub acoperire?

— Te surprinde? mă întreabă el, înclinându-și capul.

Mâinile îmi tremură din cauza valului brusc de adrenalină.

— Doar că... a trecut ceva timp.

Mormăie, iar sprâncenele dese i se adună până când un rid adânc i se formează în mijlocul frunții.

— Adică vrei să spui că nu mai faci față?

Un fior tăios îmi străbate corpul și mă îndrept brusc în scaun.

— Ești nebun? Nimeni altcineva nu poate face asta ca mine și o știi foarte bine, șefu'.

Își întinde mâna pe lângă computer și scoate o altă fotografie, pe care mi-o pune în față. O femeie. Frumoasă, cu părul castaniu strălucitor prins într-o coadă înaltă, îmbrăcată din cap până-n picioare în haine de firmă.

— Asta e Dorothy Westerly, fiica lui Farrell. Se zvonește că ar fi slăbiciunea lui. Odată ce intri, încearcă să te apropie de ea. O să cedeze.

Simt o izbucnire scurtă de uimire.

— De ce ea?

Un zâmbet abia schițat îi încolțește pe buze și se lasă pe spate în scaun.

— N-ai tu o slăbiciune pentru fiicele frumoase?

CAPITOLUL 2

Evelina

AM SÂNGE PE CIZMĂ.

La dracu'!

Mă uit chiorâș la pielea sintetică și tocită a cizmei cu toc, iar stomacul mi se strânge de nervi la ideea că trebuie să-mi petrec restul nopții în clubul ăsta jegos, cu bucăți dintr-un mort îmbibate în picior.

Sper că asta nu înseamnă că o să vină să mă bântuie.

— Ce ai, morocănoaso? mă întreabă Cody, cel mai bun prieten al meu – de fapt, singurul –, zâmbind larg în timp ce se sprijină de bar lângă mine.

Îmi ridic brusc privirea, îmi duc mâna la piept și ridic din sprâncene.

— Nu sunt morocănoasă.

Părul blond îi saltă când își dă capul pe spate și izbucnește într-un râs sincer.

— Ești 100% pesimistă.

Îi privesc pe oamenii care se înghesuie în spatele lui, așteptând băutura, și ridic din umeri.

— Sunt realistă. E o diferență.

— Atunci ești al naibii de *plictisitoare*! zice el, dându-și ochii peste cap. Pentru asta m-ai târât până aici? Mă gândeam că, dacă tot ți-ai pus păr fals, o să te și destinzi un pic. Cică blondele se distrează mai bine.

Strâng din dinți și bat cu unghiile în formă de migdală în blatul de lemn al barului, iar manichiura neagră pe care mi-am făcut-o singură îmi reflectă perfect starea de spirit. Singurul motiv pentru care sunt în Chicago e faptul că, așa cum se întâmplă de obicei cu cei care-i stau în cale tatălui meu, am primit sarcina „onorabilă” de a da de urma unui neica-nimeni *cretin* care trebuie pus la punct. Peruca blondă lipită de cap și lentilele colorate sunt doar o măsură de siguranță. Nu sunt pentru *distracție*.

— Vrei un shot? mă încercă el din nou, ridicând din sprâncenele pe jumătate ascunse de ochelari.

— Nu beau.

Cuvintele îmi ies mai tăios decât aș fi vrut, dar am o durere de cap care îmi pulsează între sprâncene și nervii mi-au fost întinși la maximum încă de dimineață, când un *dobitoc* m-a întrerupt fix în timp ce făceam contabilitatea, încercând să dau un aer legal afacerii familiei – deși n-are nimic legal în ea.

Arunc iar o privire în jos, spre sângele uscat.

— De când? mă întreabă el, încruntându-se.

Oftez și îmi trec o mână prin părul des, iar șuvițele de un blond decolorat îmi cad peste umăr.

— De când lumea, Cody. Habar n-am. Hristoase, ai de gând să mă iei la întrebări toată noaptea? Voiam doar să te